

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
 เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖ [คำ]
 “ขอให้ได้อรหันต์มาครอง”

เราอยากจะพูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบในปัจจุบันนี้ การช่วยชาติบ้านเมืองเป็นพระด้วยเป็นผู้ช่วย รับผิดชอบต่อสมบัติพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยรวมลงในเราคนเดียว และเราสามารถรักษาสมบัติทั้งหลายนี้ได้ทุกบาทไปเลย วา่จั้น ไม่มีคำว่ารั้วไหลแตกซึมไปไหนได้ สมเจตนาที่พี่น้องทั้งหลายฝากความไว้วางใจกับเรา เราเองก็อบอุ่นทุกอย่าง แม้จะมีใครตำหนิติเตียนตามเรื่องของโลกที่มีทั้งดีทั้งชั่ว สกปรกและสะอาดสับปนกันมา คละเคล้ากันมา กระทบกระทั่งกัน มันก็เป็นเรื่องนั้นต่างหาก เราไม่ได้สกปรกเท่านั้นพอ ความชั่ว ความดี คนชั่ว คนดี มีอยู่จะไม่ให้มันแสดงได้ยังไง มันก็ต้องแสดงไปตามเรื่องของเขาของเรา

เขาแสดงมาอย่างนั้นว่าไม่ดีไม่ถูก ก็เราถูกของเราอย่างนี้ อันนี้ก็ดี อันนั้นชั่ว มันก็มียู่ด้วยกัน แล้วจะไปตำหนิต่างไหน เราจึงไม่เคยหวั่น ถ้าเป็นเรื่องเจตนาตั้งหน้าตั้งตาบ่งชัดเจนว่า ตั้งหน้าโจมตีทำลายด้วยเจตนาลามกจริงๆ นี้ เราพูดจริง ๆ นะ เรายังวิตกผู้ก่อเหตุร้ายนี้ กลัวยังไงมันจะสะท้อนย้อนกลับไปหาเจ้าของด้วยซ้ำไปนะ ที่เราจะวิตกวิจารณ์ตามที่เขาตำหนิติเตียนที่เขาโจมตีเรา ก็เราไม่มีอะไรจะมาวิตก เราทำเรียบร้อยทุกอย่าง ทองคำมันจะไปไหนได้วะ ไปไม่ได้เลย คนอื่นเขาเป็นคนเก็บรักษานี้ก็ไปไม่ได้ ถ้าเราเห็นเรียกว่าคอขาด ใครมารับผิดชอบ เรามอบความไว้วางใจให้คนใดแล้วซ้พร้อมเลยนะ อย่าให้เคลื่อนคลาด เป็นความสกปรกโสมมให้เราเห็นเป็นอันขาดนะ คอขาดเลย แล้วเด็ดเสียด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา

เพราะฉะนั้น เราจึงเชื่อหมด จะรับที่ไหน ๆ มันต้องมาตามที่เราไว้ ๆ ที่จะให้ไปจับจับจับจับไม่มีวา่จั้นเลย เราเชื่อขนาดนั้น ภายนอกที่เราเอามาใช้นี้ เราเชื่อแล้วเราจึงใช้เราฟาดเหมือนกับว่าคำสบถสาบานเอาคอประกันเลย ใครมาให้เราเห็นไม่ได้เด็ดขาด เราบอกเลย ถึงขนาดนั้นนะ เราถึงได้ภูมิใจ พูดอย่างนี้พี่น้องทั้งหลายจะชมหรือไม่ชมก็แล้วแต่ แต่เราพูดด้วยความบริสุทธิ์ใจ ตามความเมตตาของเราที่มีต่อชาติไทยเต็มสัดเต็มส่วน เรื่อยมา ไม่เคยบกพร่องเลย คิดดูสังขารร่างกายจะอ่อนไปขนาดไหนก็ตาม จิตใจไม่ได้อ่อนจากความเมตตาสงสารพี่น้องชาวไทย จึงบึกจึงบึน พอไปได้ไป ไปไม่ได้รอเสียก่อน พอไปได้เมื่อไรไป

สำหรับใจไม่มีปัญหา ใจไม่มีวัย มีกำลังเต็มที่ตลอดเวลา แต่ส่วนร่างกายนั้นมันมี ชำรุดทรุดโทรม ลำบากลำบาก แข็งแรงบ้างอะไรบ้าง ตามสภาพคนแก่ มันก็มีธรรมดา เราก็ พามาตะเกียกตะกายเพื่อพี่น้องทั้งหลายนี้ เพราะฉะนั้นหลวงตาจึงไม่เคยหวั่นกับกองมูตร กองคูด กองถังขยะที่มาโจมตีเลย นี่กองมูตรกองคูดทั้งนั้น ธรรมนี้เหนือหมด เราทำด้วยความสะอาดสะอาดอัน ด้วยความเมตตาจากจิตที่เหนือไปหมดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรา แสดงออกจึงไม่มีอะไรต่ำไปตามจิตที่เหนือแล้ว ๆ ฟังให้ชัด ๆ นะ

เราปฏิบัติศาสนาในชีวิตอันนี้เรากุมิใจ สมเจตนาของเราที่ดำเนินมาถึงชั้นสลับ ไสลก็มี ไม่ว่าจะสลับไสลถึงขั้นจะตายเอาตาย มันอ่อนเมื่อไรการบำเพ็ญ จุดที่หมายก็ดังที่ เคยเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วว่า คืออรหันต์เท่านั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ชาตินี้ เอา ชีวิตแลกอันนี้ให้ได้ เอาตายก็ตาย ขอให้ได้อรหันต์มาครอง ถึงขนาดนั้น เด็ดเสียด้วยนะ ทุกอย่าง ถ้าลงถึงใจแล้วเด็ดทุกอย่าง เราไม่เหมือนใครง่าย ๆ นะ พัดเต็มเม็ดเต็มหน่วย ใครรู้เห็นเราเมื่อไร ในวงกรรมฐานทั้งหลายเราก็ไม่เคยปรากฏ มันก็มีเรานี่แหละเป็นตัว ประจักษ์ กรรมฐานทั้งหลายท่านไปเที่ยวในป่าในเขา ท่านมีเพื่อนมีฝูงองค์หนึ่งบ้างสอง องค์บ้าง ท่านไปด้วยกันไปภาวนา

ยกเว้นพ่อแม่ครูอาจารย์ที่เราเทิดสุดหัวใจเรา อันนี้เป็นนิสัยของท่านโดดเดี่ยว ตลอด แต่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาตามต่อนท่านอยู่เรื่อย ๆ ท่านปิดออกเรื่อย ๆ ทนไม่ไหวก็ อยู่ด้วยองค์หนึ่งสององค์ เป็นธรรมดา เพราะท่านเป็นผู้พาบูกเบิกเบื่องตัน สำหรับเราที่ เดินตามหลังท่าน ตั้งเข็มทิศไว้เต็มที่แล้วตั้งแต่ออกจากสำนักปริยัติ เพราะได้ตามจุดหมาย ที่ตั้งสัจจอธิษฐานไว้เรียบร้อยแล้วว่าจะเรียนหนังสือให้ได้เปรียญสามประโยค ส่วน นักธรรมจะได้แค่ไหนก็เอา ไม่ถือสำคัญ แต่เปรียญนี้เรียกว่าฝั่งขาดสะบั้นไปเลยละ ขอให้ ได้ พอได้อันนี้ปีบออกเลย

นักธรรมจะได้แค่ไหนไม่สนใจ เอนี่เป็นรากฐานสำคัญ เป็นความสัตย์ความจริง มันก็จะเกี่ยวโยงอะไรก็ไม่ทราบนะ เราจึงได้พิจารณาย้อนหลังถึงเรื่องการดำเนินของเรา เวลาสอบมหาดก ตกถึงสองปี จนจะยืนไม่อยู่ ตัวสั่นไปหมดเลยนะ เพราะเชื่อภูมิเจ้าของว่า ไม่มีอะไรบกพร่อง ครั้นสอบแล้วแน่นอนจะเซ็นมหาตั้งแต่ก่อนตัดสินมา บอกว่าได้ เราจะ เซ็นมหา แล้วครั้นสอบมามันตก ปีแรกไม่เท่าไร ยังไม่ว่าอะไร พอปีที่สองนี่ซิ ปีที่ว่าเต็ม เหนียวแล้ว ถ้าน้ำจะให้ล้นปากหม้อไปไม่ได้ ปากถึงไปไม่ได้ เต็มเอี้ยดความรู้ หาที่ บกพร่องในภูมิเปรียญ นี่ไม่มี เอาขนาดนั้น

เพราะยังไ้จะเอาให้ได้ และจะออก เรียนมันก็ตั้งอกตั้งใจเรียนมันก็ได้อย่างที่ว่า

เวลาไปสอบตกมาอีก โอ้โฮ คราวนี้แทบยืนไม่อยู่นะ มันตกได้ยังไง ๆ จนกระทั่งอยากจะให้กรรมการที่สอบเรานั้น มาแปลหรือมาตรวจทานผลแห่งการสอบ การแปลของเรา สัมผัสสัมพันธ์บาลีอะไรที่เต็มภูมิของมหา บกพร่องตรงไหน มาแปลให้ฟังเราจะดู คือหากว่าผิดตรงไหนก็จะพีดกัน เราตกเพราะเหตุผลกลไก ถ้าเราตกเพราะเหตุนี้เราก็จะยอมรับ นี่มันไม่มี มันเป็นอย่างไง อยากให้คณะกรรมการที่ให้คะแนนตกมาแปลให้เราฟัง ทุกอย่างยก ปัจจัยออกมาเราผิดตรงไหน เพราะมันเต็มภูมินาคนั้นแล้ว แล้วมันตกได้ยังไง จนตัวสั้น

นี่ละคนเราเมื่อสำคัญว่าตัวเรียนรู้มากเต็มที่แล้วมันเสียใจได้นะ เพราะมันตัดสินใจผิด จากอันนั้นแล้วมันเสียใจมาก คิดดูปีแรกก็ยังไม่เห็นเสียใจอะไรนัก เพราะความรู้ของเรา มันยังไม่แน่นในหัวกว่าเต็มทีนะ แต่ปีที่สองที่มันตก แหม มันเต็มหมด หาช่องว่างไม่ได้ แล้วมันยังมาตอกต่อหน้าต่อตา อยากให้กรรมการมาแปลให้เราฟัง จะได้พีดกันกับ กรรมการ ตั้งแต่สอบสนามวัดเรายังพีดกับกรรมการวะ สู้เราไม่ได้นะกรรมการ กรรมการ มาตรวจเราให้ผิดตรงนี้ ๆ เราก็จับออกมา ผิดตรงนี้ผิดตรงไหน ไหนเอาเฉลยมา ตัวอย่าง มา เอาตัวอย่างมาดูตัวอย่าง ตัวอย่างนี้ผิด

นั่นเห็นใหม่ละชัดกันแล้ว แปลอย่างนี้ ๆ นี่ผิดตรงนั้น ๆ เอายันกัน พระผู้ใหญ่ สมเด็จพระสังฆราชนี่ ถึงขนาดนั้นนะ ผิดเราก็อ่านดูด้วย ตรงนี้ผิด ให้ผมผิดผมไม่ได้ผิด อันนี้ผิดต่างหาก สมเด็จพระสังฆราชท่านเก่งทางบาลี ท่านก็มาดู ตั้งวิเคราะห์อย่างนี้ ๆ ผิด ตรงนั้น ๆ และผมตั้งอย่างนี้ ผมถูกตามนี้ ๆ ผมไม่ได้ผิดกรรมการผิด ท่านก็มาดูเอาใช้ แล้ว นั่นเห็นใหม่ละ ท่านไม่เห็นค่านเรา เรียกกรรมการมา ตกลงกรรมการเลยให้เราถูก แต่ดีที่เราไม่ปรับกรรมการว่าผิดไป มันไม่ได้ถอยใครง่าย ๆ นะ ถ้างได้เอากันจริง ๆ แล้ว ถ้าผิดเราก็อยอมรับทันที จึงเรียกว่านักสู้ซิ เมื่อไม่ผิดแล้วไปยอมรับอะไร ตั้งแต่สนามวัดยังเป็น สนามหลวงก็ยังพีดกับกรรมการแล้ว มันขนาดนั้นนะ สู้ไม่ถอยใครง่าย ๆ ต้องยอมรับ ด้วยเหตุผลจริง ออย่ามาเอาสู่มสู่มทำอำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ มาใส่เราไม่ได้นะ

นี่ละที่ว่าสอบครั้งนี้จนกระทั่งยืนจะไม่อยู่ ตัวสั้นหมดเลย เสียใจขนาดนั้น มองดู ตรงไหนมันก็ไม่มีความดี แล้วมันตกได้ยังไง ยังเหลือตั้งแต่กรรมการมาแปลให้ดู ประจันหน้ากันนี้เลย ใครผิดใครถูกชัดกันคราวนี้ ปีหลังมาอีกมันไม่อยากจะเรียน ของเก่า เรียนอะไรมันจำได้หมด ก็มันไม่มีอะไรผิดที่ตกไป คราวนี้มาอีกอันนี้ก็แบบเก่านั้นแหละ ลองดู เพราะเขาเป็นผู้ใหญ่ เราเป็นผู้ย่อย ยกเอาตรงนี้แหละ ใครจะว่าอะไรก็ว่า เรื่องผิด ไม่ผิดแหละ จะเซ็นตั้งแต่ยังไม่สอบก็ได้ เซ็นมทานะ พอปีหลังมานี้สอบได้ ได้มันก็ไม่ดีใจ

นะ ได้ก็เหมือนตกนะแหละ ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดแปลกกัน ตกลงได้

ที่นี้มันมาพิจารณาย้อนหลังมันเป็นยังไงกรรมการ ถึงขนาดให้เราตกอย่างนี้ ๆ แล้ว ครั้นปีหลังมาก็เหมือนเก่า ให้เราได้มันเป็นเพราะเหตุไร มันคงเป็นเพราะนักธรรม ลักษณะมันเป็นอย่างนั้น คือนักธรรมเอกยังไม่ได้ สอบเปรียญตกเรื่อย นักธรรมชั้ยขึ้นไปเรื่อย สอบได้นักธรรม ส่วนเปรียญนี้ตกเรื่อย ทางนี้ก็ชั้ยขึ้นไป พอถึงปีที่สอบเปรียญได้นักธรรมเอกก็ได้ พอได้นักธรรมเอกปั๊บ สอบเปรียญที่หลังกันหน่อยหนึ่ง ปั๊บนักธรรมก็ได้เปรียญก็ได้ เราถึงมาพิจารณามันอาจจะเป็นเพราะว่าให้รอกันเสียก่อน ลักษณะนั้น เราพิจารณาหาแง่มันผิดมันไม่มี เพราะนักธรรมได้เท่านั้นปั๊บ อันนี้ไม่เห็นมีปัญหาอะไร ได้มาเป้งเลยตามที่เรากำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว จากที่เปลอะไรทุกอย่างไม่ผิดพลาด พอได้มาเท่านั้นแหละนักธรรมไม่สำคัญ นี่จุดหนึ่งนะ

พอเราได้มาเราจะออกเลย แต่นี่รอให้ได้นักธรรมเอกเสียก่อน ให้มันไปพร้อมกัน คงเป็นลักษณะนั้น มันถึงได้นักธรรมเอก มหากก็ได้พร้อมกัน ออกเลยจริง ๆ มันไม่ได้ก็ไม่อยู่ถ้าลงได้ลั่นคำไหนแล้ว พอได้นักธรรมเอกก็มาพร้อมกัน ไปพร้อมกันเลย มันเหมือนว่าเป็นเครื่องวัดเครื่องตวง หรือเครื่องกตเครื่องถ่วงลากตึงกันอยู่ในตัวนั้นก็ได้อะไร รวามันเวลาออกหมดห่วงเลยนะ มันเป็นอย่างนั้นเรา ไม่เหมือนอะไร ถ้าว่าหยุดเรียนหยุดเลยไม่เอา ทีนี้จะเอาแต่ภาคปฏิบัติเพื่อมรรค ผล นิพพานโดยถ่ายเดียวเท่านั้น การเรียนเพื่อให้ได้มาเปรียญเสียก่อนค่อยออก ก็คือว่าเราเรียนแปลน พุดง่าย ๆ ถ้าลงได้ถึงชั้นมหาเปรียญแล้วต้องพอยู่พอกิน การปฏิบัติตัวเองไม่บกพร่องทางด้านปริยัติ

เราถึงได้อุตสาหะพยายามเรียนเป็นมหาก่อนเราถึงจะออกปฏิบัติ ถ้าเรียนไม่ได้มาก การปฏิบัติมันจะเกิดความตำหนิติเตียนตนเองว่าปริยัติบกพร่อง จึงต้องเรียนปริยัติให้เต็ม ทีนี้มันก็เต็มจริง ๆ ในใจ หายห่วงทันทีเลย ดีไม่ได้นักธรรมขึ้นเต็มชั้น เป็นนักธรรมเอกเปรียญก็สามประโยค เต็มที่แล้ว หายห่วงเลย ออกไปไม่ได้เอาหนังสืออะไรติดตัวเลย มีหนังสือปาฏิโมกข์พก เหมือนปฏิทินพกเล่มเท่านี้ติดยามไปเล่มเดียว เพราะอันนี้เป็นพระวินัย มีเท่านั้น นอกนั้นไม่เอาอะไร บรรจุเข้าในนี้หมดเลย จึงได้ออก ออกแบบหายห่วง

ที่นี้เริ่มเรื่องการออกปฏิบัตินะ เราพูดที่แรกเกี่ยวกับเรื่องหมู่เพื่อน หรือครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ท่านออกปฏิบัติ เท่าที่ผ่านมามีเพื่อนมีฝูงออกปฏิบัติด้วยกัน มีสององค์บ้าง สามองค์บ้างไปด้วยกัน ยกเว้นพ่อแม่ครูอาจารย์มัน ท่านเด็ดของท่านจริง ๆ เป็นแต่เพียงว่าเพื่อนฝูงลูกศิษย์ลูกหาแอบติดตามท่าน อยู่กับท่านบ้างบางครั้งที่ละองค์หรือสององค์ จากนั้นท่านก็อยู่องค์เดียว อันนี้ยกให้ท่านเลย สำหรับเราพ้อออกเท่านี้ ได้ฟัง

โหวทจากหลวงปู่มันเต็มหัวใจแล้ว ที่นี้ออกคนเดียวอย่างเด็ดตลอดเลย ไม่มีเพื่อนมีฝูงอะไรติดตาม

ไปคนเดียวตลอดตั้งแต่ออกปฏิบัติ แล้วพร้อมกับท่านก็ส่งเสริมเสียด้วย ไม่มีคัดค้านต้านทานแต่อย่างใด ว่าเราไปคนเดียวไม่เหมาะสมอย่างนี้ไม่มี เพราะพระวินัยก็ไม่ได้อำนาจ ไปองค์เดียวก็ได้ ขอให้เป็นตัวของตัวเองตามหลักธรรมวินัย มีหลักธรรมวินัยเป็นหลักใจหลักปฏิบัติ ท่านไม่ได้ห้าม ไปองค์เดียวก็ได้ เวลาเราไปเที่ยวกรรมฐาน ออกจากท่านที่ไร่นี้ได้รับความสนับสนุนทันที ๆ เลย ลาท่านเรียบริ้อยแล้วจะออก "จะไปทางไหนล่ะ" ท่านถาม "คราวนี้คิดว่าจะไปทางนั้น ๆ" แต่ท่านเที่ยวหมดแล้ว ว่าทางไหนท่านรู้หมด "เออ ทางนั้นดีนะ" "แล้วจะไปกี่องค์ล่ะ" "ไปองค์เดียว"

นี่ขึ้นทันทีทุกครั้งนะ พอว่าจะไปองค์เดียว "เอ้อท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ใครอย่าไปกวนท่าน" ก็ใครจะไปกวน ร่มโพธิ์ร่มไทรใหญ่โต พระท่านอยู่นั้นก็อยู่กับร่มโพธิ์ร่มไทร เราจึงไม่เคยสนใจว่า ใครจะสนใจกับเรา ไม่สนใจกับเรา เราไม่สนใจกับใคร มีแต่เราคนเดียว "ท่านมหาไปองค์เดียวนะ เหมาะแล้ว" ท่านไม่เคยมีคัดค้าน มีแต่เสริม ท่านคงอ่านนิสสัยเรียบริ้อยแล้วแหละ เพราะนิสสัยเราถ้าไปสององค์หรือสามองค์มันเป็นน้ำไหลบ่า กำลังไม่รุนแรง ถ้าไปองค์เดียวนี้สละไปพร้อมเลย ออกเดินทางจากนี้จะไปไหนนี้เดินจงกรมตลอดคนเดียว ไม่มีทางหนทางนี้ที่จะให้เป็นน้ำไหลบ่า ไม่ว่าจะตายว่าฉันไม่ฉัน ก็วันถึงฉันก็แล้วแต่ มันเป็นอหังการเจ้าของตัวเอง

ถ้าไปกับหมู่กับเพื่อน ตัวเราไม่ฉันหมู่เพื่อนก็ต้องอดตาย มันต้องคิดถึงกัน ท่านอาจจะมีความอะไรกับเราเกรงอกเกรงใจเรา ท่านก็เลยอดตาม แน่ะ มันไม่สนิทนะ เพราะฉันไปองค์เดียวเลย เราตั้งแต่ต้นเลย ตั้งแต่ออกปฏิบัติมาจนกระทั่งเป็นเวลาเต็มที่ ก็คือ ๙ ปีเต็ม ตั้งแต่พรรษา ๗ จากการเรียนพรรษา ๗ สอบมหาได้พรรษา ๗ แล้วออกเลยจากนั้นก็ออกปฏิบัติเรื่อยถึงพรรษา ๑๖ เดือนพฤษภาคม อันนี้เป็นเวลา ๙ ปี ไปแต่คนเดียวทั้งนั้น ๆ จึงว่าผิดกับพระทั้งหลายอยู่ สำหรับผู้ดำเนินกรรมฐาน เรายึดติดแนบไปคนเดียว ๆ ตลอดไปเลย

นี่ก็รู้สึกว่ามีผิดแปลกกว่าพระทั้งหลายอยู่ มันไม่สนิทกับอหังการเรา ถ้าไปสององค์นี้มันก็เป็นเหมือนน้ำไหลบ่าสองทาง มันไม่มีกำลัง ถ้าไปองค์เดียวนี้เดินไปนี้เป็นเดินจงกรมตลอด ไปถึงบ้านไหนใกล้ไกลมันไม่สำคัญนะ การทำความเพียรของเรานี้ไปด้วยอิริยาบถที่มีสติตั้งเป็นความเพียรตลอดไปเลย ไปถึงคำถึงมีขนาดไหน มันก็ไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์ว่าวันนี้เราเดินทาง เราไม่ได้ทำความเพียรไม่มี เพราะเป็นความเพียรไปตลอด ที่เราว่าเป็น

ความสะดวกลำหรับนิสัยของเรา มันก็เป็นตลอดไปเลยถึง ๙ ปี ไปที่หนองค์เดียว ๆ ทั้งนั้น ๆ

จนกระทั่งพรรษาที่ ๖ ผ่านไปแล้ว หลวงปู่มั่นมรณภาพไปแล้วนี้ แหม ลำบากมากนะ หมู่เพื่อนคอยเกาะคอยยึด พยายามขโมยหนี ขโมยหมู่เพื่อน เพราะมันขัดต่ออหิยาศัย เรา นี่ละการปฏิบัติ เราได้ประกอบความพากเพียรมาเป็นทีภูมิใจตั้งแต่ต้นจนอวสานนะ ไม่เคยปรากฏว่าความเพียรเจ้าของย่อหย่อนอ่อนแอที่ตรงไหน พิจารณาย้อนหลัง ไม่เคยมี เพราะมันมุ่งเรื่องอรหันต์ นั่นละเป็นความมุ่งมั่นอันใหญ่หลวงอยู่จุดนั้น เพราะฉะนั้น มันถึงอ่อนไม่ได้ อะไรอ่อนไม่ได้ สังขารร่างกายจะเป็นจะตาย ล้มลุกคลุกคลาน เวลาอดอาหารหลาย ๆ วัน มันก้าวขาไม่ออก เดินจงกรมได้สองสามตลบไปไม่ได้ ก้าวขาไม่ออก แต่เรื่องจิตที่ให้อ่อนแอไปตามธาตุชั้นนี้ไม่มี เป็นอย่างงั้นนะเรื่อยมา

เรื่องความพากเพียรได้พิจารณาย้อนหลัง เวลามันมาถึงจุดสำคัญ ๆ ที่ควรพิจารณา ย้อนหลัง โอ้ยจนถึงกับขยะ ๆ นะ คือตอนนั้นธาตุชั้นนี้มีกำลังมาก ความมุ่งมั่นก็รุนแรง ทุกสิ่งทุกอย่างมันถึงโหมเข้าเต็มที่ ที่นี้มาระยะหลังเราจะทำอย่างนั้นตายเลย คือทำไม่ได้ เนื่องจากความมุ่งมั่นของเราอย่างนั้นมันก็ไม่มี และธาตุชั้นนี้ของเราร่อนลง ๆ ไม่ได้ แข็งแรง ตั้งแต่สมัยยังหนุ่ม ถ้าทำอย่างนั้นแล้วตายเลย คือพิจารณาย้อนหลังมันถึงขนาดว่าขยะ ๆ นะ กลัวความเพียร จนกระทั่งเต็มเหนี่ยวถึงขั้นยุติเปิดโลกธาตุ ดั่งพี่น้องทั้งหลาย ฟัง ไม่มีคำว่าอ่อนข้อเลยนะการประกอบความพากเพียร ไม่เคยปรากฏว่าวรรคใดตอนใดที่ไหน เราได้อ่อนความพากเพียร มีท้อแท้เหลวไหล หรือดีไม่ดีคิดแบบสาย ๆ แล่ ๆ ไปตามโลกตามสงสาร ไม่มี มีแต่ฟุ้ง ๆ เลยนะ

นี่ละเอาเต็มที่ เอาเจ้าของ ฝึกเจ้าของ มันเป็นส่วนตัวของเจ้าของ เป็นตายอยู่กับเจ้าของคนเดียว จึงเอาอย่างหนักมากทีเดียว ถึงขั้นมันจะตายเอาตายเลย ให้อ้อยไม่มี แต่มันก็ไม่เคย แม้แต่สลบเราก็งงไม่เคย แต่เราไม่ว่าเพียงสลบเท่านั้นนะ ถึงขั้นจะตาย ไม่สลบมันจะตายเลยก็เอา ให้อ้อยไม่มี ไม่เคยสลบ ไม่เคยตาย ผลก็ได้ขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ นี่ละการบำเพ็ญเหตุ ให้อ่านทั้งหลายเอาไปพิจารณา การพูดนี้ไม่ได้มาพูดโอ้อวดท่านทั้งหลายนะ พูดเพื่อชักเพื่อจูง เพื่อเป็นคติพญุกกันเอนทางที่ถูกที่ดี ใ้เรื่องคนจุดกลางทาง ต่ำมันเต็มโลกเต็มสงสาร ผู้ที่จะจุดจะลากไปทางดีนี้หายากนะ

นี่ก็ในนามว่าเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายได้อุดสำหรับพยายามมา ตั้งแต่เอาเจ้าของ จนกระทั่งสุดขีดสุดแดน หาที่สงสัยไม่ได้แล้ว หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง ก็เลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ หัวใจเปิดโล่งขึ้นมาครอบโลกธาตุ ฟังซินะ เคยคิดเมื่อไร ว่ามันจะ

เปิดโล่งขึ้นมา จำขึ้นมาครอบโลกธาตุ เราเคยคิดไว้เมื่อไร แต่เวลามันเป็นขึ้นมา ไม่คิดมันก็
รู้มันก็เป็น ตอนที่มันไม่จำก็คือกิเลสมันปกคลุมหุ้มห่อ ทั้งหมดทั้งบาง มันจึงแสดงความ
สว่างไสวขึ้นมาไม่ได้ ได้ขึ้นมาก็ตามกำลังของธรรมเล็กน้อย เมื่อมากเข้ามันก็ค่อยขึ้น ๆ
เวลาธรรมเต็มที่แล้วฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไป

ใจดวงนี้จึงแสดงฤทธิ์ขึ้นมาเต็มเหนี่ยวของตัวเอง ที่สิ้นแล้วจากสมมุติโดยประการ
ทั้งปวง แล้วแสดงฤทธิ์เต็มเหนี่ยวของจิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ไม่ได้ถามใคร เป็นขึ้นมาใน
ตัวเอง นี่ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ถ้าพูดว่ามันตื่นเต็นมันก็ตื่นเต็น เพราะสิ่งไม่เคยรู้
เคยเห็น ไม่เคยเป็น มันมาเป็นเอาอย่างจัง ๆ ต่อหน้าต่อตาในขณะนั้น เวลาจิตมันหลุดกัน
จากกิเลสโดยประการทั้งปวง ดิตถังขึ้นมาเท่านั้น ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มเลยทีเดียว แต่
ธรรมดาฟ้าดินเขาก็อยู่งั้น หากเป็นในกายในจิตของเรามันสะท้อนอย่างรุนแรง ทีนี้ก็ขึ้นกับ
คำอุทาน มันอุทานขึ้นมา

เหตุที่จะให้อุทาน เพราะจิตดวงนี้พ้นจากหล่มลึก พ้นจากความปิดบังทั้งหลาย ดิต
ขึ้นมาอย่างเต็มเหนี่ยว จำครอบโลกธาตุเลย พอกิเลสขาดสะบั้นลงไป อันนี้ทำให้ตื่นเต็น
ธาตุขันธ์ตื่นเต็นเต็มทีนะ ส่วนธรรมชาติไม่มีอะไรแหละ นอกจากสมมุติไปแล้ว ส่วนธาตุ
ขันธ์ที่เป็นสมมุตินี้ได้เจอสิ่งธรรมชาติที่เลิศเลอเข้า มันก็ไม่เคยเจอเคยพบเคยเห็น มันก็
สะท้อนอย่างแรง ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม นี่ก็เกี่ยวกับเรื่องธาตุขันธ์ไหวตัว จากนั้นแล้วเกิด
ความตื่นเต็นเหลือประมาณ น้ำตานี้ไหลพราก ๆ นี่ก็เรื่องขันธ์ ธรรมชาติที่บริสุทธิ์จะเอามา
ไหลหาอะไร เพราะอันนี้อัศจรรย์ธรรมชาติ มันเกี่ยวโยงถึงกัน

น้ำตานี้ไหลพรากเลยทันที ขึ้นอุทาน โอโห ขึ้นทันทีเลยนะ ในใจนะ พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้ ตรัสรู้แบบนี้และเธอ มันย่ำแล้วย่ำเล่า อย่างที่เห็น ที่เราเป็นอยู่เวลานี้นะ แต่ก่อน
เรามีแต่คาดแต่หมาย เวลามาเป็นขึ้นอย่างจัง ๆ มันเป็นอันเดียวกันไปหมดแล้ว ดังที่
แม่น้ำมหาสมุทร มันเป็นแบบเดียวกัน พอมันจำขึ้นมาเท่านั้น อุทานขึ้นเอง แต่ไม่พูดออก
ปากออกค่านะ เป็นขึ้นภายในใจ ขึ้นอุทานอย่างแรงทีเดียว พร้อมกับน้ำตาร่วงพราก ๆ ๆ
เหอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้แบบนี้ละเธอ ๆ อย่างที่มันเป็นนี้ เหอ พระธรรมแท้เป็น
อย่างนี้ละเธอ เป็นอันเดียวกันแล้ว อย่างนี้ละเธอ ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า พระสงฆ์แท้เป็นอย่าง
นี้ละเธอ คำว่า พุทธ ธรรม สงฆ์ รวมมาอันเดียวกันหมด พระพุทธเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง มันเป็นแล้วนั้น

เราเคยคาดเคยคิดไว้เมื่อไร ตั้งแต่รู้เพียงสภาวะในศาสนาма พระพุทธเจ้า พระ
ธรรม พระสงฆ์ ไม่เคยแยกจากกัน พุทธ แล้วก็ต้องธรรม แล้วก็ต้องสงฆ์เป็นธรรมดา แม้

ขณะก่อนหน้าที่ฟ้าดินจะถล่มนี้มันก็เป็นอย่างนั้น พุทธ ธรรม สงฆ์ เป็นอยู่อย่างนั้น ไม่เคยได้แยกได้แยะกันเลย และไม่เคยมารวมให้เห็นเลย ที่นี้พอจิตมันผางขึ้นในขณะนั้นแล้ว มันจำขึ้นมาหมดแล้ว เป็นหลักธรรมชาติที่แท้จริงแล้ว มันถึงได้อัจฉริยะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อย่างนี้ละเธอ พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอ แล้ว พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันแล้ว ความหมายว่าอย่างงั้น อ้อเป็นอย่างนี้ ๆ

เราเคยรู้เมื่อไร เราเคยคาดเคยคิดยังไงที่จะประมวลพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ กาลไหนที่เราชาวพุทธทั้งหลายกราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจมา แล้วสิ่งเหล่านี้มาจากไหน ไม่มาจากพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ที่เราทั้งหลายได้ระลึกถึงท่านพุทธโธ ธัมโม สังโฆ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเหตุยังงั้นมันถึงมาลง จะว่าลบล้างมันก็ไม่มีเจตนา มันเป็นหลักความจริง ผางขึ้นมาเหมือนกับเราอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรแล้ว พุทธโธ ธัมโม สังโฆ อยู่ที่ไหนเป็นอันเดียวกันแล้ว เป็นมหาสมุทรมหาวิมุตติ มหานิพพาน อันเดียวกันแล้ว พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร

นั่นมันเป็นแล้ว แต่ที่จะให้ไปลบพุทธโธ ธัมโม สังโฆ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ลบ แต่หลักธรรมชาติที่เป็นอย่างนี้ก็เป็นอย่างนี้ นี่แหละหลักธรรมชาติแท้ ไปถามใครที่ไหน ท่านว่าสนุทสิฏฐิโก พอปฏิบัติมันควรจะรู้ขึ้นในไตรภูมิใด มันจะเป็นขึ้นมาเองจากภาคปฏิบัติ เพราะธรรมที่สอนนี้เป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่าง จะไม่แยกทางไปไหน จะตรงแนวเข้าสู่วิมุตติพระนิพพานโดยถ่ายเดียวเท่านั้น จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว เวลาผางขึ้นมา มันก็หายสงสัย พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ หายสงสัย เป็นมหาสมุทรทะเลหลวงอันเดียวกันแล้ว

นี่ละที่ว่าไปทูลถามพระพุทธเจ้าที่ไหน ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าที่ไหน แต่ก่อนก็เป็นอย่างงั้น แต่เวลามันเป็นอย่างงี้แล้วมันก็เป็นธรรมอีกประเภทหนึ่ง แล้วจะมาลบล้างพระพุทธเจ้าได้อย่างไร เช่นไม่ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าจะว่าลบล้างได้หรือ จะว่าประมาทได้หรือ ธรรมชาตินี้เป็นยังงั้น มันก็ยืนยันกันแล้วด้วยธรรมอันเอก เมื่อมันเข้าถึง การกราบพระพุทธเจ้านี้ราบที่สุดเลยนะ หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง เรียกว่าราบไม่มีอะไรเหลือเลย นี่การปฏิบัติธรรมบำเพ็ญคุณงามความดี นี่ละธรรมที่มีอยู่คู่โลกคู่สงสาร มีอยู่ในหัวใจของสัตว์ ถ้าใครมีความรักใคร่ใกล้ชิดกับบรรดกับรรดัม แล้วให้ระลึกอยู่เสมอกับบรรดกับรรดัม คุณงามความดี เป็นสิ่งเกี่ยวโยงกันกับบรรดกับรรดัม กับความดีทั้งหลายจะไม่ไปไหน

ให้พากันอุตสาหะพยายามชวนชวาย จะไม่ไปไหน พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์นี้ เท่านั้นที่จะรื้อถอน ขนสัตว์ให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้ เรื่องกิเลสมันจะมีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ เช่นเดียวกับธรรมก็ตาม ไม่มีทาง จะลากลง ๆ ให้จมด้วยกันโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ฟังชิวา ถ่ายเดียว ๆ ธรรมก็รื้อถอนให้สัตว์โลกพ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียว ส่วนกิเลสลากสัตว์โลกให้ จมลงในนรกอเวจี คือความต่ำช้าเลวทราม ไม่พึงปรารถนาโดยถ่ายเดียวเท่านั้น นี่สอง อย่างมันเป็นคู่เคียงกันอยู่ ในหัวใจของเราดวงเดียว ท่านทั้งหลายอย่าไปหาหนีกิเลสอยู่ที่ ไหน

บอกให้ชัด ๆ เราจนจะตายแล้วนี่นะ ธรรมจะไปหาที่ไหน พระพุทธเจ้าสอนที่ ตรงไหนให้จับจุดนี้ให้ดี ท่องพ้อมหาสมุทราเหล่านี้ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม มันเป็นธรรมชาติ ของมัน มันก็ไม่ว่าจะรู้ตัวมันเองว่ามันเป็นอะไร แต่จิตนี้ต่างหากไปหาคิดนั้นเป็นอย่างงั้น หากคิดนี้เป็นอย่างนี้ นั่นเป็นต้นไม้ นี่เป็นภูเขา นั่นเป็นท้องฟ้า นี่เป็นมหาสมุทร จิตหากดิ้น ตัวเองไปคิดไปปรุงเท่านั้นเอง แล้วก็มาติดตัวเอง ความคิดความปรุงตัวเอง ผูกพันตัวเอง สร้างกองทุกข์เผาหัวใจตัวเอง เวลามันรู้แล้วมันถอนผิงขึ้นมาหมดเลย มาอยู่ตัวนี้หมดไม่มี อะไร เหล่านี้ไม่มีอะไร

คำว่าจิตที่ว่าเคยเศร้าหมอง หรือมืดตื้อ เพราะอำนาจของกิเลสปกคลุมเท่านั้น ไม่ใช่ต้นไม้วัวเขาหมาปกคลุมนะ ดินฟ้าเหล่านี้ไม่มาปกคลุมจิตดวงนี้ได้ มีกิเลสเท่านั้นเป็นผู้ ปกคลุมอยู่ที่หัวใจเรา เพราะกิเลสเกิดที่ใจ บังคับใจอยู่ตลอดเวลา เมื่อยังไม่มีอรรถธรรม เข้าต่อต้านทานกัน มันจะปิดใจเราตลอดเวลา เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงไปผิดพลาด ๆ ตลอด เพราะกิเลสบีบบังคับให้ไปทางผิดพลาดเสมอไป ไม่มีที่จะบีบบังคับให้ไปทางที่ดี แม้ตัวเดียวของกิเลสก็ไม่มี ต้องไปแบบเดียวกันหมด ธรรมมีแต่ตั้งขึ้นอย่างเดียว นี้เรียกว่า ตรงกันข้าม ๆ เวลาเราบำเพ็ญทางด้านธรรมะ เอาธรรมะมาใช้ก็บุกเบิกอันนี้ออก ปิดอันนี้ออก สร้างอันนี้ขึ้น

ธรรมะเกิดที่ใจนั้นแหละ รักษาใจ กิเลสเกิดที่ใจนั้นแหละแต่ทำลายใจ เราอย่าไปหา อรรถธรรม และกิเลสตัดหาที่ไหน ท่องพ้อมหาสมุทราไม่มี อยู่ที่ใจ ใจจะเป็นผู้รับสัมผัส ทั้ง บาบทั้งบุญ นรก สวรรค์ จนกระทั่งมรรค ผล นิพพาน ใจดวงนี้เท่านั้น ขอให้บำเพ็ญธรรม เข้า เรื่องพระพุทธเจ้าไม่มีทางสงสัยแล้ว เลิศเลอมาตลอด เลวแต่พวกเราไม่ได้เรื่องได้ราว มันฝันครุ ฝันศาสดา แล้ววิ่งตามกิเลสตลอดเวลา อันนี้แหละมันถึงได้จมเรื่อยนะ หา ความสุขความเจริญไม่ได้ ทั้งที่หามาตั้งแต่วันเกิด มันก็ไม่เจอ หาตามกิเลสมันก็ไปเจอ ตั้งแต่ฟันแต่ไฟ ถ้าหาตามธรรมเอาทุกข์ก็ทุกข์เพื่อธรรม มันจะหายไปไหนเดี๋ยวก็นี่เป็นธรรม

ขึ้นมาเรื่อย ๆ ทุกข์ก็ทุกข์เพื่อสุขไปเลย ถ้าหากิเลสทุกข์เพื่อทุกข์ เพื่อมหันตทุกข์

นี่ละที่ได้ทำเต็มสติกำลังความสามารถ มาในชาตินี้ก็คือชาติที่พัดกับกิเลสของเจ้าของ สุดขีดสุดแดนถึงขั้นเป็นขั้นตาย ไม่มีคำว่าถอยกัน ดังที่เคยพูดให้ฟัง ไปอยู่ในที่บางแห่งเขาตีเกราะประชุม ไปดูเรา เขานึกว่าเราตายแล้ว เพราะไม่กิน ส่วนมากมีแต่เรื่องไม่กิน ไม่ฉันทังหัน เวลาฉันทังหันเป็นปกตินี้การทำความเพียรนี้้อัดอาดเนือยนาย มันเอามาเทียบกันอยู่ตลอดเวลา ยิ่งฉันทิม ๆ ด้วยแล้วเหมือนหมูขึ้นเขียง ความขี้เกียจขี้คร้านก็ไม่ถอย หนักมากขึ้นเรื่อย ทุกอย่างสติตั้งตั้งไม่อยู่ ฉันทมาก ๆ แล้วเป็นอย่างนี้เหวอ เอาตัดลง ใครจะไม่อยาก ไม่ใช่คนตาย มันก็ต้องหิวชิ ไซ้ไหมละ แต่อยากเป็นคนดีที่เลิศเลอยิ่งกว่าข้าวกว่าน้ำเป็นไหน ๆ

เราก็ต้องสนใจเช่นเดียวกัน จึงเอามาพัดมาเหวี่ยง หิวขนาดไหนก็ทน เวลานี้เราต้องการความดีเลิศยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้ ที่นี้เวลาอดอาหารลงไปสติตั้งตั้งได้ ๆ มันจะยากลำบากมันก็ต้องไปตามทางที่ถูกนั้นแหละ เช่นอย่างเราทำอะไรทำสวน ไร่เราสวนเราทำยาก แต่มันก็เป็นไร่เป็นสวนของเรา จะไปทำอะไรทำสวนของผู้อื่นผู้ใดได้ยังไง ทำง่ายก็เป็นไร่สวนของเราไร่ของเรา เราก็ต้องทำ อันนี้จะทำยากลำบากมันก็เป็นนิสสัยวาสนาของเรา หนาบางก็เป็นเรื่องของเราเอง เราก็ต้องพัดกันละชิ ที่นี้เวลาอดอาหารเข้าไปนี้ความเพียรมันดีขึ้น จับได้ พอจับได้แล้วอันนี้จะถึงจะยากลำบากเราก็ต้องทน เพราะผลประโยชน์เกิดขึ้นจากวิธีการนี้ จะไปทำวิธีการอื่นสะดวกสบาย แต่มันไม่ได้ผล แล้วจะไปทำหาอะไร อันนี้มันได้ผลถึงจะทุกข์ยากลำบากก็ตาม การกินข้าวกินเมื่อไรก็ได้

นั่นแหละที่เราได้รับความทุกข์ความลำบาก ถึงขนาดท้องจะพังก่อนที่จะช่วยชาติบ้านเมือง ถึงขนาดที่จะไปไม่ได้เลย จะตายในปีนั้น แต่บันดลบันดาลดวงชาตาราตีของเราของชาติไทยเรา มันเข้ามาเกี่ยวโยงกัน ฉันทกลงไปก็เป็นปาฎิหาริย์ ดืดผิงเลย โรคท้องหาย วันหายคืนไปเลย จึงได้ขึ้นเวทีพัดกัน นี่ละเวลาประกอบความเพียรไม่ได้เอาอะไรกับใคร ไม่ได้หวังใครเลย บางแห่งเขามาตีเกราะประชุมเขามาดูเรา เขาว่าเราตาย ไปอยู่ที่อื่น ๆ เราก็ทำอย่างนี้ละ แต่เขาไม่ตีเกราะประชุมเราก็บอกไม่ตีเกราะ บ้านนั้นเขาตีเกราะประชุม เราไปอยู่แล้วไม่สนใจเรื่องบิณฑบาต มันจะตายจริงๆ ด้อม ๆ ไปสักวัน บิณฑบาตมาพอได้ ฉันทหนึ่งพอ แล้วก็วันถึงจะไปอีกละ

ความเพียรนี้ไม่ถอยหมุนตัว ๆ เจ้าของไม่รู้จักเจ้าของจะเป็นจะตาย ชาวบ้านยังรู้จักตีเกราะประชุมมาดูเรา เราจะตาย ฟังซิเด็ดหรือไม่เด็ด เวลานั้นจุดที่มันจะเอาคือออร์หัตบุคคล นั้นละเด็ดอยู่ตรงนั้น เหล่านี้เพื่ออันนั้นทั้งนั้น ที่นี้เวลานักเข้า ๆ จิตเมื่อได้รับการ

บำรุงรักษาทุกวิถีทางที่จะเห็นว่าเป็นประโยชน์ แล้วจิตก็ค่อยก้าวขึ้น ๆ นี่ละเมื่อรักษาถูกวิถีทางของการดำเนินเพื่อความพ้นทุกข์ ถึงจะทุกข์ยากลำบากก็ถูกทาง เอาทนเอา ใครจะไม่หิวไม่โหย ไม่ใช่คนตาย มันก็หิวโหยเหมือนกันละซิ แต่เราจะเอาความหิวโหยว่าเลิศเลอ ยิ่งกว่าธรรม อย่างนั้นไม่ถูก เราต้องมีเหตุมีผลบังคับ ถึงได้ทนอดทนหิว ต่อมามันก็ก้าวขึ้น ๆ ด้วยวิธีนี้แหละ เพราะฉะนั้นท้องมันถึงจะพั่ง

พอถึงพรรษา ๑๖ ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมแล้วเราไม่อดอีกนะ ถึงไม่อดก็ตาม ท้องมันได้เสียแล้วเสียไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึง ๒๕๔๐ มันเป็นมา ๕๐ กว่าปี ไม่เป็นมากมันก็เป็นของมัน ๖-๗ วันถ่ายสักทีหนึ่ง ถ่ายเอาหมดท้องหมดไส้นะ มันจะไปจริง ๆ มันเอาเสียจนกระทั่งมาจากกุฎิมาหาคาศาลาไม่ถึง มันหมดกำลัง นี่ละปีนั้น พอตีได้ยามารับกันปิ้งเหมือนว่ายาเทวดามาช่วย ตัดผิงเลย จึงได้ก้าวตั้งแต่บัดนั้นมาได้ช่วยพี่น้องทั้งหลายจนกระทั่งบัดนี้ เราก็ได้อุตส่าห์พยายามเต็มกำลัง ภาระของเราหมดแล้ว ทีนี้ภาระของชาติบ้านเมืองก็มาประจันหน้าเข้าอีก ก็เอางานนี้เข้าอีก จึงได้เรื่อยมาตลอดทุกวันนี้ แล้วการทำการที่ที่เคยเรียนให้ทราบแล้ว

เราทำด้วยความเมตตาล้วน ๆ เราไม่หวังอะไรทั้งนั้นในโลกอันนี้ ไม่เอาเลย เราพอทุกอย่าง ๆ เพราะฉะนั้น สมบัติเงินทองทั้งหลายที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคจึงไม่มีรั่วไหลแตกซิมไปไหนเลย เพราะเราพอแล้วด้วย อำนาจแห่งความเมตตาครอบไว้แล้วด้วย จึงไม่มีคำว่ามัวหมอง เราอุตส่าห์พยายามเรื่อยมา เวลานี้ทองคำเราก็ได้ตั้ง ๖ ตันกว่า ดอลลาร์เรา ๗ ล้านกว่า ต่อไปก็จะขึ้นเรื่อย ๆ อย่างนี้ พอถึงขั้นที่กำหนดกฎเกณฑ์ไว้เรียบร้อยแล้ว คือทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ได้ ๑๐ ล้านแล้ว เราก็หงายเลย เพราะทนทุกข์ทรมานมาเต็มเหนี่ยว เพื่อให้ได้ตามจุดหมาย จุดนี้เป็นจุดที่เราตั้งไว้อย่างเด็ดอีกเหมือนกันนะ ถ้าเป็นอย่างเราคนเดียว เคยตั้งกับเราแล้วต้องคอยขาด ไม่ได้นี้ไม่ได้เลย ตายก็ตายไปเลย เราจะเอาให้ได้นี้ นี่เรียกว่าเราตั้งคนเดียวเรา

แต่นี้เราตั้งกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายรักษาคอหลวงตาเอาไว้ ด้วยความอุตส่าห์พยายามทั่วหน้ากันนะ เป็นหลวงตาคนเดียว เพื่อหลวงตาคนเดียว ยิ่งไงหลวงตาต้องคอยขาด ไม่ได้นี้เป็นไม่ได้เด็ดขาด ต้องให้ได้ นี่เพื่อเราคนเดียว คอเราคนเดียว ขาดเราคนเดียวไม่เสียชีวิต แต่นี่คือเรานี่เราเกี่ยวกับพี่น้องชาวไทยทั้งประเทศ ๖๒ ล้านคอ และให้ช่วยกันรักษาคอหลวงตาให้ได้ทองคำ อันนี้จุดหนึ่ง พุดถึงประวัติก็เป็นได้ไม่สงสัย เพราะเราทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง ไม่มีเหยาะแหยะ ๆ ละเอาจริงเอาจังมากเวลาทำอะไร

ชมการถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ *www.Luangta.or.th*